

JORGE CADIMA

De zionistische terreur¹

Het was onmogelijk de afschuwelijke gebeurtenissen in Gaza dood te zwijgen, zelfs te midden de best gecontroleerde propagandamiddelen van het imperialisme. Er vielen meer dan 1300 dodelijke slachtoffers (dat is bijna een per duizend inwoners). De meerderheid ervan waren burgers die als ratten in een val opgesloten zaten in het gigantische concentratiekamp dat Isra

en de zogenaamde “internationale gemeenschap” van Gaza hebben gemaakt. De Israëlische vliegtuigen dropten witte fosforbommen en er werden ook andere niet-conventionele wapens ingezet in dicht bevolkte gebieden. Het Israëlische leger voerde aanvallen uit op vluchtelingencentra en het medische personeel van de VN. Het bombardeerde de voedselopslagplaatsen van de VN (met witte fosforbommen). Het viel een gebouw aan waar Israëlische troepen zelf 110 burgers hadden samengebracht, met 30 doden tot gevolg. Het vuurde op burgers die uit de gebombardeerde zones probeerden weg te vluchten.

De Europese Unie probeerde de leugens van de Israëlische regering te verdoezelen, maar anderen deden geen enkele poging om hun geweten het zwijgen op te leggen. In het Britse parlement verklaarde Gerald Kaufman, een jood, afkomstig uit een zionistische familie en ex-lid van verschillende Labourregeringen: “Olmert, Livni en Barak zijn massamoordenaars, oorlogsmisdadigers en het is een schande voor het joodse volk, wiens Davidsster in Gaza als vaandel werd gebruikt.”² Om de moordpartij in Gaza te beschrijven, gebruikten sommigen het woord “holocaust”. De eerste was Matan Vilnai, Israëls vice-minister van Defensie die in februari van vorig jaar volgend dreigement uitte: “Hoe meer qassamraketten³ worden afgevuurd, hoe verder hun reikwijdte, hoe meer ze [de Palestijnen] met de shoah zullen te maken krijgen.”⁴

Er werd veel misbaar gemaakt over Hamas en de qassamraketten. Oorzaak en gevolg werden met elkaar verward. Dezelfde woorden en beschuldigingen aan het adres van Hamas vandaag, kregen ook president Arafat en de PLO in het verleden naar het hoofd geslingerd. In haar officiële perscommuniqué van 11 september 2003 zei de Israëlische regering: “De gebeurtenissen van vandaag herinneren eraan en bewijzen dat Yasser Arafat een absolute hindernis is voor elk verzoeningsproces tussen Israël en Palestina. Israël zal ernaar streven deze hindernis uit de weg te ruimen op de manier en het moment die het zelf kiest.” Opdat er aan deze woorden niet zou getwijfeld worden, verklaarde de huidige eerste minister Ehud Olmert dat het vermoorden van Arafat “vast en zeker tot de opties behoorde”.⁵ Veertien maanden later was Arafat dood. Het Franse militaire hospitaal waar hij stierf, heeft nooit enige informatie gegeven over de doodsoorzaak.

De slachting in Gaza balde meerdere decennia geschiedenis samen in drie weken tijd. Een eindeloos verhaal van moordpartijen en oorlogen, van Deir Yassin tot Gaza over Sabra, Shatila en Qana, die leidden tot de geleidelijke bezetting van steeds meer Palestijns grondgebied en een permanente invloed van het imperialisme in de regio. De meeste inwoners van Gaza zijn vluchtelingen uit vorige bezettingsoorlogen.

“Op die koude woensdagnamiddag van 10 maart 1948 legde een groep van 11 mannen, ervaren zionistische leiders en jonge joodse militaire officieren, de laatste hand aan de etnische zuivering in Palestina. (...) Eens de beslissing was genomen, volstonden zes maanden om de missie tot een goed einde te brengen. Israël verjoeg meer dan de helft van de oorspronkelijke Palestijnse bevolking, zowat 800.000 mensen. Het vernielde 531 dorpen en verdreef uit elf stedelijke gebieden de inwoners.” Dit zijn de woorden van Ilan Pappé, een historicus – jood en Israëlisch staatsburger – in zijn boek *The Ethnic Cleansing of Palestine*.⁶

De zionistische staat, volgens de voorzitter van de Algemene Vergadering van de VN “een tentakel van de VS”, is altijd een van de belangrijkste bedreigingen geweest voor de wereldvrede. Het Palestijnse volk is er het grootste (maar niet het enige) slachtoffer van. Zolang er geen gerechtigheid komt voor het Palestijnse volk, zal het zich blijven verzetten. En dat verzet van het volk (dat we echt heldhaftig kunnen noemen, gezien de ongelijkheid van de middelen) geeft zeker reden tot hoop en vertrouwen. Het imperialisme kan nooit met militair geweld een vastberaden volk verslaan.

Jorge Cadima is lid van de Internationale Afdeling van de Communistische Partij van Portugal.

Noten

1. Dit artikel verscheen in Avante, het weekblad van de Portugese Communistische Partij, 2 februari 2009. Jorge Cadima is lid van de Internationale Afdeling van de PCP.
2. De hele toespraak is ook te lezen op YouTube.
3. Qassam is de militaire tak van Hamas. De naam is afgeleid van de militante sjeik Izz ad-Din Al-Qassam. De qassamraketten zijn ontwikkeld door de Palestijnse strijders zelf en worden onder andere in het door Hamas gecontroleerde gebied gebruikt.
4. The Guardian, 29 februari 2008. Shoah = holocaust.
5. The Independent, 15 september 2003.
6. The ethnic Cleansing of Palestine, One world Publications, 2006. Bestaat ook in het Frans: Le nettoyage ethnique de la Palestine, Fayard, 2008.